Ei kelvannut julaistavaksi

(Jatkoa ensimäiseltä sivulta)

kalla on isänä auttamaton juomari. Jos perheen äiti olisi osannut suojella itseänsä tulemasta yhä useamman lapsen äidiksi, olisi hänellä ollut parempi tilaisuus säilyä terveenä, hän olisi mahdollisesti voinut käydä ansiotyössä ja hänen jo syntyneillä lapsillaan olisi ollut parempi elämän mahdollisuus.

Niiden tuhansien perheiden nimessä, jotka ovat vaatineet niiden lakien kumoamista, jotka kieltävät lapsirajotusta koskevien tietojen levittämisen sekä niiden tuhansien muiden puolesta, jotka kärsivät näiden tietojen puutteesta, minä pyydän, että "Times" ja sen lukijat näidenkin sadan suuremmassa puutteessa olevan perheen avustusta voimakkaalla vaatimuksella, että New Yorkin valtion lainlaatijakunta ensi istunnollaan muuttaa näiden tärkeiden tietojen levittämisen kieltävät lait.

Mary Ware Denned.

Joskin lapsirajotusta edistävien tietojen levittämistä estävät lait ovat niin typeriä kuin mikään laki olla voi, niin ei kuitenkaan sekään tieto auta pienipalkkaisia perheitä terveyteen ja hyvinvointiin. Korkeat elinkustannukset, työttömyys, pienet palkat sekä koko kapitalistisen yhteiskuntajärjestelmän aiheuttama kurjuus, ne synnyttävät tauteja sekä paheita, joista koko työväenluokka joutuu kärsimään. Lapsirajotuksella luonnollisesti voitaisiin estää kärsijäin luvun lisääntymiseen ja jonkun verran vähentää jo syntyneiden lasten kärsimyksiä ja puutteita.

Puute, kurjuus, taudit ja tietämättömyys ovat kapitalistisen järjestelmän synnyttämiä. Ja niitä ei voida millään poistaa niin kauan kuin kapitalistinen järjestelmä on vallitsemassa.

ROYALIN HILDA

Kirj. Helmi M.

I.

Usein aamuisin, mennessäni hakemaan postista sanomalehtiä, kuljin sen vanhan, rappeutuneen hotellin ohi, jonka nimikilvestä vaivoin luki sanan: "Royal". — Hm! mietin itsekseni, eipä tuokaan paikka taida olla hyvin kuninkaallinen sisältä. Ulkoasu ei ainakaan sellaiselta näytä.

Säännöllisesti puolipäivän aikaan näin hotellin parvekkeella keski-ikäisen naisen. Ei istumassa ja lehtiä lukemassa aamuvirkistykseksi, vaan milloin puhdistamassa mattoa, milloin lakasemassa parveketta tai puhdistamassa vanhaa "paarloria", jonka ovi avautui parvekkeelle. — Hän teki työnsä kuin kone, tämä "Royalin Amalia" — näin hänet itsekseni nimitin — ahkerasti aivan kuin mailmassa ei olisi ollut muuta touhua, eikä tehtävää, kuin puhdistaa Royalin ikikuluneita huoneita.

— Mitähän sielussasi tunnet sinäkinn orpoparka, ajattelin usein tarkastaessani hänen toimintaansa.

Eräänä kesäiltana tulin lähemmin tuntemaan hänet.

Se tapahtui näin:

Eräs pieni sisävesi-höyrylaiva niihin aikoihin tapasi pysähtyä kaupungin laidassa olevassa laiturissa ottamassa matkailijoita ja tavaralähetyksiä. Sunnuntai-iloin, kun ei muutakaan parempaa huvia ollut, kokoontui joutilasta väkeä katsomaan laivan tuloa, toiset vastaanottaakseen tuttavia, toiset ilman erikoista päämäärää.

Rannikko oli tasainen, vihreä nurmikenttä, johon suuretkin joukot voivat kokoontua. Niinollen laiva pysähtyi hyvin edullisessa paikassa. Huvikseen sieltä nurmikentältä laivan tuloa katseli.

Usein olin siellä minäkin. Vielä istuin siellä kauan sen jälkeen, kun laivanmasto oli häipynyt näkymättömiin ja väki ilakoiden rientänyt tiehensä. Silloin tällöin istui muitakin yksinäisiä sekä kuhertelupareja nurmikentällä myöhäiseen kesäyöhön. — —

Nyt näin hänetkin siellä, tämän "Royal"-hotellin Amalian. Niin usein kuin ulkona liikuskelin sunnuntaisin, viikolla, aamuin ja illoin, en häntä koskaan tavannut missään. Ainoastaan tomuriepu käsissä Royalin parvekkeella.

— Siellä se Amalia istuu nurmikolla — kas vain — kerrankin! Nyt minun pitää puhutella häntä, ajattelin.

Katselin hetkisen häntä.

Hän oli tummaverinen. Etelämaalaisen kiiltävä, musta tukka tuuheana ympäröi matalaa otsaa. Terävät, mutta ei vihaisen näköiset silmät, joilla hän katseli minua salavihkaa. Ulkomuodosta päättäen olisi luullut hänet joksikin muuksi, vaan ei suomalaiseksi.

— Iltaa! sanoin ja istuin hänen viereensä.

— Tehän olette Royaliss — eikös?... Raitista ilmaa hengittämässä täällä — niinhän ... Yksinänne, kuin minäkin.... ei taida olla tuttuja... utelin.

— Ei ole, vastasi hän yksikantaan.

— Tehän olette ollut täällä pitemmän aikaa — eikös? sanoin taas, jättämättä häntä rauhaan.

— Olen ollut useampia kuukausia, sanoi hän, mutta ei nytkään näyttänyt siltä, että hän olisi halunnut jatkaa keskustelua.

— Eihän sitä yksinäisyydessä opi paljon puhumaan, ajattelin, enkä välittänyt, vaan jatkoin kyselyjäni.

Hän vähitellen kuin kesyyntyi ja jopa teki hänkin joitakin kysymyksiä.

Erotessa kehotin häntä käymään asunnossani. Annoin osotteeni. Ei kovin pitkä aika kulunutkaan, kun näin hänet jälleen. Pari viikkoa jälkeen edelläkerrotun sunnuntain, olin kotona yksin. Ei sattunut kukaan tuttavistani muistamaan minua käynnillään.

Yksinäisyys ei maittanut, ei ollut kuumana päivänä lukuhalua, eikä muuta innostusta.

Nyt sitä joutaisi tulla vieraita, ajattelin. Toisinaan eivät ole näinkään tervetulleita. Ikävissäni keitin kahvia ja juuri olin pitää "paartia" itsekseni, kun ovelle koputteli joku hyvin hiljaa ja varovaisesti.

Lensin ovelle aikeessa hypätä tulijan kaulaan, huudahtaen: Osasitpa oikeaan aikaan, ystäväiseni!

Vaan edessäni seisoi — ei kukaan muu kuin — Royalin Amalia. Hän pyyteli ujona anteeksi, kun muka hän nyt täytti kutsuni.

— Oi! tulkaa vain sisään, ettepä parempaan aikaan olisi osannut tulla. Olin tässä juuri yksin ikävissäni. En tiennyt hänen nimeään, vaikka olin häntä jo laivarannassa puhutellut. Omaa antamaani, Amalia-nimitystä, en tietenkään voinut käyttää häntä puhutellessani.

Hänen nimensä oli Hilda. Sain sen nyt tietää.

Vanhanmaan nimensä sanoi olleen Hilda Piha-Pihlaja, mutta nyt hän sanoi käyttävänsä vain Pihlaja-nimeä.

— Sekin on vielä liian pitkä nimi, arveli hän. Eivät nuo isäntäväet näy osaavan sitäkään oikein sanoa.

Hilda oli nyt puheliaampi, kun ensikerra ntavatessani. — — Luultavasti hän oli virkistynyt vierailusta, kun lähtiessään jotain sentapaista sanoi.
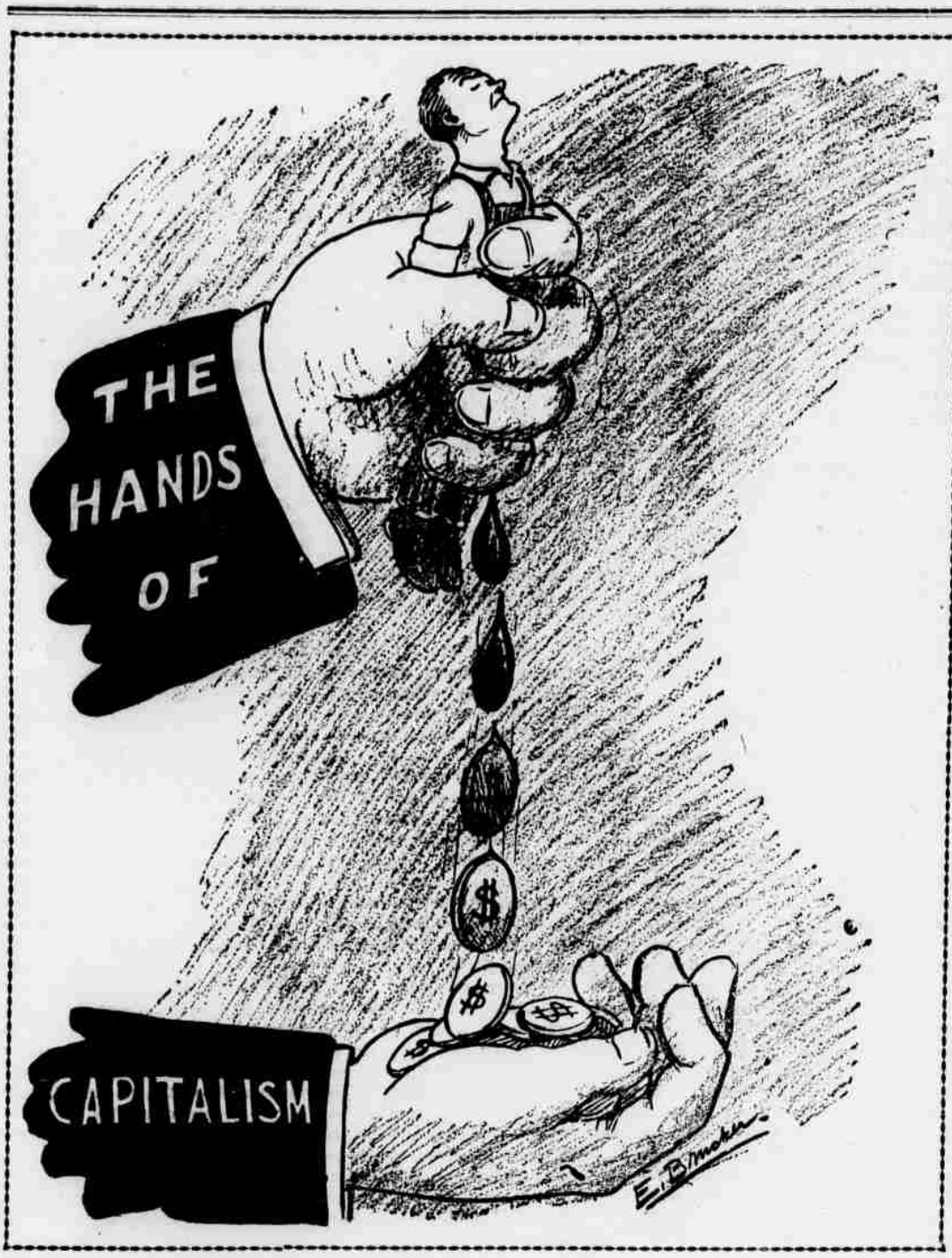
— Pitää tulla toistekin, kehoitin. Ja Hilda tuli, ensin arkaillen, että hän muka vaivaa... Sitten hän kotiintui, arkuus poistui ja hän luotti minuun, kuin ystäväänsä... (Jatketaan)